

Lezing: 1 Samuel 17,1-51 - David verslaat Goliat

De Israëlieten waren in oorlog met de Filistijnen die zich hadden gelegerd op een berghelling aan de ene kant van het Eikendal, terwijl koning Saul en zijn mannen op de berghelling er tegenover stonden. Ze konden elkaar toeschreeuwen.

Er kwam een kampvechter van de Filistijnen naar voren, een boom van een kerel, een reus. Goliat was zijn naam. Twee meter lang was hij, zo hoog als een cederboom en tot de tanden toe gewapend. Hij had een bronzen helm op zijn hoofd en droeg een bronzen pantser dat wel 36 kilo woog. Ook zijn scheenplaten waren van brons, evenals het kromzwaard dat over zijn schouder hing. Als hij liep, dreunde de aarde. Zijn schilddrager ging voor hem uit.

“Wat verbeelden jullie je wel! Denk je dat je van ons kunt winnen?”, riep de reus. Zijn stem weergalmde tegen de hellingen van het Eikendal.

”Kom maar! Kies één krijger uit om tegen mij te strijden, man tegen man. Wint hij, dan zullen wij jullie knechten zijn; win ik, dan zullen jullie onze knechten zijn. Wie wil er met mij vechten? Wie durft?”

Niemand durfde.

Iedere dag kwam Goliat te voorschijn, 's morgens en 's avonds, wel 40 dagen aan één stuk. “O, wat zijn jullie dapper, o, wat zijn jullie flink,” hoonde hij dan. Saul en zijn mannen verstijfden van angst.

Onder de soldaten bevonden zich ook Eliab, Abinadab en Samma, de drie oudste broers van David. Zij waren vier van de acht zonen van Isaï uit Betlehem. David, die de jongste was, reisde heen en weer tussen het kamp van Saul en Betlehem, waar hij de kudde schapen van zijn vader hoedde.

Op een dag zei Isaï tegen David: ‘Luister, jongen, hier heb je een zak geroosterd graan en tien broden. Breng die snel naar je broers in het legerkamp. En deze tien kazen moet je aan hun bevelhebber geven. Vraag je broers hoe het met ze gaat en neem een levensteken van hen mee terug.’

De volgende ochtend vroeg ging David met de proviand op weg, zoals Isaï hem had opgedragen.

Toen hij bij het legerkamp aankwam, stelde hij opgelucht vast dat zijn grote broers nog leefden. Terwijl hij met hen sprak, kwam Goliat weer te voorschijn. “Wie van jullie wil met mij vechten? Wie durft?”

David zag de angst in de ogen van zijn broers.

“Die Filistijn is van God los,” zei David. “Dat hoeft je ons niet te vertellen,” vielen zijn broers geprikkeld tegen hem uit.

“We moeten hem uitschakelen,” hernam David.

“En wie moet dat doen? Jij, zeker?!” antwoordde Eliab.

“Ja,” zei David, “dat ga ik doen.”

Terwijl de stem van de reus nog donderde door het Eikendal, liet koning Saul de jongen bij zich komen.

David zei tegen Saul: ‘We hoeven om die Filistijn toch niet de moed te verliezen, heer. Ik

zal met hem vechten.”

“Maar je kunt hem toch onmogelijk aan,” wierp Saul tegen. “Jij bent nog maar een jongen en hij is al van jongs af aan getraind om te vechten.”

“Ik heb altijd de kudde van mijn vader gehoed,” antwoordde David. “Wanneer er een leeuw kwam om een schaap uit de kudde te stelen, ging ik er achter aan, overmeesterde hem en redde het dier uit zijn muil. En als hij me wou aanvallen, greep ik hem bij zijn kaken en sloeg ik hem dood. Met die onzalige Filistijn zal het net zo gaan. God die mij redde uit de klauwen van de leeuw, zal mij ook redden uit de handen van deze Filistijn.”

“Ik wens je veel sterkte,” zei Saul, die er niet erg in geloofde. En dat was nu net de moeilijkheid van Saul: hij geloofde eigenlijk nergens meer in. En dan kan je natuurlijk geen koning in Israël meer zijn.

Saul zette David zijn eigen helm op het hoofd en trok hem zijn eigen harnas aan. David deed ook het grote zwaard van Saul om en probeerde te lopen, maar dat ging helemaal niet. “Ik kan me in die ijzerwinkel van jou niet bewegen, hoor!” klonk hij ergens uit de diepte van het harnas. “Dat spul houdt me alleen maar tegen.” David trok alles uit en zei met heldere stem: “Ik ga liever als mezelf, ... als herder!” Hij pakte zijn stok, zocht vijf ronde stenen uit de rivierbedding en stopte die in zijn herderstas. Toen liep hij op Goliat af, zijn slinger in de hand.

Met zware stappen kwam de Filistijn op David af, voorafgegaan door zijn schildknecht. Vanuit de hoogte bekeek hij David, een knappe jongen met rossig haar, en grijnslachte: “Oh, ga je een hondje verjagen met je stokje? Kom hier, ventje, kom, kom, dan kan ik de gieren vergasten op een lekker jongetje.”

“Ha,” riep David stoutmoedig terug, “als onze God jou niet eerst aan ons cadeau geeft. Misschien toont Hij ons vandaag wel dat alleen vertrouwen op Zijn Naam de overwinning schenkt, en niet een zwaard of een bronzen pantser.”

Goliat trad naar voren, maar David was hem te snel af. Hij stak zijn hand in zijn tas, haalde er een steen uit, slingerde die weg en trof de Filistijn zo hard tegen het voorhoofd dat de steen naar binnen drong en hij pal voorover viel.

David had Goliat overwonnen met een slinger en een steen; hij trof hem dodelijk zonder dat hij daar een zwaard bij nodig had. De jongen rende naar de reus toe, boog zich over hem heen en trok Goliats zwaard. Daarmee sloeg David hem zijn hoofd af. Zo stierf de reus door zijn eigen zwaard. Toen de Filistijnen zagen dat hun held dood was, sloegen ze op de vlucht.

- Nico TER LINDEN, *De profeet in de vis*, Amsterdam, 2007, p. 147-149

- Olav VAN OUTRYVE, *Bijbel voor de jeugd – Het oude testament*, Averbode, 1983, p. 162-166

Toespraak (voorgelezen door echtgenoot Christian, wegens ziekte van Katrien)

- Aan de christenen van De Lier,
- op reis in de laatste rechte lijn door de woestijn van de examens naar het Beloofde Land van Vakantie.
- Van Katrien, jullie medezuster in Jezus,
- in de voetsporen van de apostel Paulus per brief,
- aangezien zij niet tot u kan komen vanwege de D.-G.– strijd die zij zelf moet strijden: Declercq tegen de Griep,

Lieve vrienden studentjes groot en klein,

Eerst dacht ik dat ik jullie zeker naar huis zou kunnen sturen vol moed en enthousiasme om aan de examentijd te beginnen. Maar daarna zei ik tegen mezelf: “Katrien, de griep is zeker ook in je koppie geslagen? Je weet toch best dat moed veel vaker iets is van kleine stapjes zetten in plaats van grote triomfantelijke heldendaden verrichten?” Natuurlijk, moed vraagt heel vaak en heel gewoon iedere keer opnieuw die eerste stap zetten en er aan BEGINNEN, voetje voor voetje, en voor je het weet, ben je de berg over. Daar mag je op vertrouwen. Koen zei het vorige week ook al: doe uw best en God doet de rest.

Toch blijf ik hopen dat jullie straks aan dit samenzijn kunnen terugdenken en één woord van bemoediging jullie een enorme berg energie zal geven. Want 't is toch wel zo dat 1 kiezelsteentje een lawine kan veroorzaken en dat 1 vonkje een smeulend vuurtje in alle hevigheid kan doen oplaaien.

...één steentje dus ... ?

Ja, volgens het verhaal van David wel.

Maar waarom stopte hij dan “*vijf* ronde stenen in zijn herderstas.”?

Jullie weten al dat de Bijbel veel symbolen gebruikt. Dus ben ik gaan speurneuzen en ... jawel, hoor: **5** is voor de joden het getal van de kennis, het getal van de Thora. De Thora telt 5 boeken waarin alles staat wat je moet weten om een goede gelovige te zijn. En die Thora is voldoende.

Ik vond ook dit:

- Mozes bracht ons 10 of 2 x 5 geboden.
- Ook de Islam, het Boeddhisme en het protestantse Calvinisme kennen elk hun “heilige voorschriften” en ... inderdaad ... die bestaan telkens uit 5 delen.
- In mijn keuken hangt zelfs de befaamde “Schijf van Vijf” die toont welke vijf soorten producten je moet kiezen en welke 5 regels je moet volgen om gezond te eten.
- En om dat allemaal te onthouden, hebben we aan elke hand 5 vingers. Verder hebben we aan elke voet 5 tenen en we beschikken over 5 zintuigen om de wereld te verkennen.

Het moet ons dan niet verwonderen dat David 5 steentjes meeneemt, want zo wapent hij zich met alle kennis die hij nodig heeft om de reus te verslaan. En hij heeft genoeg aan die vijf keitjes. Hij hoeft zich niet als Goliath te verstoppen achter een harnas en een zwaard en een spies en een schild.

Maar, ... het is wel die eerste en enige steen waarmee David Goliath tegen de grond werkt !

Merkwaardig!

Eens denken, ... 5 steentjes moed had hij bij zich:

1. eentje van humor om niet te verzuren
2. een brokje natuur ter verfrissing van over-verhitte hersenen
3. één van rustige ademhaling om niet te panikereren
4. een sms-steentje dat zegt: ik denk aan jou, hou vol.

... ..

5. En dat ene dan, dat Goliath in het stof deed bijten?

Dat kan niet anders ... dat weet je toch wel ...

Dat kan alleen maar een heel dikke boterham van LIEFDE geweest zijn – die keihard geworden was omdat hij al altijd in zijn tas zat.

Dat is nu mijn wens voor jullie: dat je mag voelen dat je graag gezien bent (want dat ben je) en zelf ook elkaar graag ziet! Dan wordt je sterk en moedig – alsof je boterhammen eet van Liefde.

Hier sluit ik af.

Soms, als ik de moed eens verlies, zegt Christian tegen mij: «Courage, mon âne, tu auras du foin.» = « Moed, mijn ezeltje, straks krijg je hooi ! ». En voor jullie wordt dat, in plaats van hooi, een heerlijke vakantie. Die gun ik jullie van harte. Jullie zullen ze verdiend hebben.

Lieve kindertjes, “god-zegen-tjèn-bewoar-je”.

Vele groeten van,
Katrien.

Katrien Declercq - De Lier, Moedviering, 5 juni 2011.